Pregaria.cat

Entrada

El desert de Xile

Ho han explicat molts que han visitat aquell país. Al nord hi ha un desert impressionant. Ni un arbre, ni una font, quilòmetres i quilòmetres d'arena, roques, terra erma i clima extrem. Per morir-s'hi. Un lloc inhòspit, inhabitable, immens *com la soledat i l'abandó del teu esperit.*

Ara bé, hi ha un punt en que tots els visitants també coincideixen. Si et toca estar-hi en un dia de pluja, que sol ser cada set o vuit anys, tot es transforma, tot canvia, s'omple de flors i és un vertader paradís, inimaginable, fantàstic i bellísim. *Com el teu esperit el dia que Déu et va parlar.*

Les flors, de tots colors, no han sortit del no-res. De cap manera, les flors estaven amagades anys i anys en petites llavors, plenes de vida, esperant el moment. Una vida concentrada, recollida, preparada per la calor aclaparadora i el fred gèlid. *Com les llavors del teu esperit en el desert interior.*

Oh! Aquella beneïda pluja, imprevisible, amarada d'aromes, que cau vibrant i tot ho converteix en jardí!! *Com la que t'espera el dia que Déu visiti el teu esperit.*

(Ampliació: Salm 62,2)

- Vós, Senyor, sou el meu Déu, jo us cerco.
- Tot jo tinc set de Vós,
- per Vós es desviu el meu cor
- com terra eixuta, sense una gota d'aigua.